

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (dziewiąta izba)

z dnia 12 września 2018 r.*

Służba publiczna – Personel tymczasowy – Zatrudnienie – Konkurs wewnętrzny – Stworzenie listy rezerwy kadrowej celem naboru asystentów – Warunek dopuszczenia dotyczący wymogu nieprzerwanego okresu zatrudnienia przez 12 miesięcy poprzedzających upływ terminu zgłaszania kandydatur – Urlop z przyczyn osobistych – Niedopuszczenie do udziału w egzaminach konkursowych

W sprawie T-73/17

RS, dawny członek personelu tymczasowego Komisji Europejskiej, reprezentowany przez adwokatów S. Orlandiego i T. Martina,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez G. Berscheida i L. Radu Bouyon, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie, na podstawie art. 270 TFUE, zmierzające, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu wewnętrznego COM/02/AST/16 (AST 2) dotyczącej odrzucenia kandydatury skarżącego, i po drugie, do zadośćuczynienia krzywdzie, jakiej miał doznać skarżący,

SĄD (dziewiąta izba),

w składzie: S. Gervasoni, prezes, K. Kowalik-Bańczyk i C. Mac Eochaidh (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: M. Marescaux, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 18 stycznia 2018 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W okresie od 16 czerwca 2010 r. do 15 czerwca 2013 r. skarżący, RS, był zatrudniony w Komisji Europejskiej w charakterze członka personelu kontraktowego w grupie funkcyjnej III. Od dnia 16 czerwca 2013 r. do dnia 15 czerwca 2016 r. pełnił swoje obowiązki w charakterze członka personelu tymczasowego, zgodnie z umową zawartą na mocy art. 2 lit. b) Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanym dalej „WZIP”).
- 2 W okresie od 1 października 2015 r. do 30 listopada 2015 r. organ upoważniony do zawierania umów o pracę zezwolił skarżącemu na skorzystanie z urlopu bezpłatnego na podstawie art. 17 WZIP.
- 3 W dniu 9 lutego 2016 r. Komisja opublikowała ogłoszenie o konkursie wewnętrznym przeprowadzanym w oparciu o egzaminy w celu sporządzenia listy rezerwy kadrowej na potrzeby naboru na stanowiska pracowników sekretariatu/pracowników biurowych w grupie zaszeregowania 2 (AST/SC 2), asystentów w grupie zaszeregowania 2 (AST 2) oraz administratorów w grupie zaszeregowania 6 (AD 6) (zwane dalej „ogłoszeniem o konkursie”). Te trzy konkursy zostały oznaczone, odpowiednio, w następujący sposób: COM/01/AST-SC/16 (AST/SC 2) – Pracownicy sekretariatu/pracownicy biurowi, COM/02/AST/16 (AST 2) – Asystenci i COM/03/AD/16 (AD 6) – Administratorzy.
- 4 W tytule III, zatytułowanym „Kryteria dopuszczalności”, art. 2.1 ogłoszenia o konkursie przewidywał między innymi w odniesieniu do statusu administracyjnego kandydatów, co następuje:

„Kandydat powinien:
  - a) posiadać staż pracy wynoszący co najmniej 42, niekoniecznie następujące po sobie, miesiące, w charakterze urzędnika, członka personelu tymczasowego lub członka personelu kontraktowego Komisji; okresy zatrudnienia przepracowane w agencjach lub innych instytucjach nie podlegają uwzględnieniu; okresy zatrudnienia przepracowane w Komisji w charakterze pracownika ad interim, członka personelu pomocniczego, pracownika miejscowego lub oddelegowanego eksperta krajowego (END) również nie podlegają uwzględnieniu;
  - b) być zatrudniony przez co najmniej 12 miesięcy poprzedzających upływ terminu zgłoszeń elektronicznych w charakterze urzędnika, członka personelu tymczasowego lub członka personelu kontraktowego Komisji; w ciągu tych 12 miesięcy powinien posiadać status kadrowy »czynnego zatrudnienia«, »urlopu na czas odbywania służby wojskowej«, »urlopu rodzicielskiego lub ze względów rodzinnych«, »oddelegowania w interesie służby« lub »oddelegowania na wniosek« (w ciągu pierwszych sześciu miesięcy oddelegowania na wniosek) w rozumieniu art. 37 i nast. [regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej]”.
- 5 W nieokreślonej dacie skarżący zgłosił swoją kandydaturę do konkursu wewnętrznego COM/02/AST/16 (AST 2).
- 6 W dniu 11 kwietnia 2016 r. komisja konkursowa konkursu wewnętrznego COM/02/AST/16 (AST 2) poinformowała skarżącego o swojej decyzji o odrzuceniu jego kandydatury (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) z powodu niespełniania przez niego określonego w ogłoszeniu o konkursie warunku „[posiadania] przez co najmniej 12 miesięcy poprzedzających upływ terminu zgłoszeń elektronicznych [...] status[u] kadrowego »czynnego zatrudnienia«, »urlopu na czas odbywania służby wojskowej«, »urlopu rodzicielskiego lub ze względów rodzinnych«, »oddelegowania w interesie służby« lub

»oddelegowania na wniosek« (w ciągu pierwszych sześciu miesięcy oddelegowania na wniosek) w rozumieniu art. 37 i nast. [regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej]” (zwanego dalej „spornym warunkiem”).

- 7 W dniu 11 lipca 2016 r. skarżący wniósł zażalenie na zaskarżoną decyzję.
- 8 Decyzją z dnia 21 października 2016 r., doręczoną skarżącemu w dniu 24 października 2016 r., organ powołujący oddalił zażalenie skarżącego i przekazał swoją decyzję jego pełnomocnikom.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 9 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 3 lutego 2017 r. skarżący wniósł niniejszą skargę.
- 10 Pismem z dnia 3 lutego 2017 r. skarżący wniósł, po pierwsze, o utajnienie tożsamości zgodnie z art. 66 regulaminu postępowania przed Sądem, a po drugie, o połączenie jego sprawy, na podstawie art. 68 regulaminu postępowania, ze sprawą T-55/17, Healy/Komisja, z uwagi na ich ścisły związek.
- 11 Pismem z dnia 15 lutego 2017 r. skarżący i Komisja zostali wezwani do przedstawienia uwag w przedmiocie ewentualnego połączenia niniejszej sprawy ze sprawami T-55/17, Healy/Komisja, i T-79/17, Schoonjans/Komisja.
- 12 Pismem z dnia 23 lutego 2017 r. skarżący wyraził swoje poparcie dla połączenia niniejszej sprawy ze sprawami T-55/17, Healy/Komisja, i T-79/17, Schoonjans/Komisja, i nie wniósł o poufne traktowanie danych zawartych w pismach procesowych i w aktach postępowania.
- 13 W dniu 4 kwietnia 2017 r. Komisja złożyła odpowiedź na skargę.
- 14 Decyzją z dnia 6 kwietnia 2017 r. Sąd uwzględnił złożony przez skarżącego wniosek o utajnienie tożsamości.
- 15 W piśmie z dnia 18 maja 2017 r. skarżący wskazał, że odstępuje od złożenia repliki.
- 16 W piśmie z dnia 30 maja 2017 r. skarżący wniósł o przeprowadzenie rozprawy.
- 17 Decyzją z dnia 14 listopada 2017 r. prezes dziewiątej izby Sądu zdecydował, że niniejsza sprawa nie zostanie połączona ze sprawami T-55/17, Healy/Komisja i T-79/17, Schoonjans/Komisja.
- 18 Na rozprawie w dniu 18 stycznia 2018 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.
- 19 Skarżący wnosi do Sądu o:
  - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
  - zasądzenie od Komisji na jego rzecz zapłaty 5000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną w jego odczuciu krzywdę;
  - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 20 Komisja wnosi do Sądu o:
  - oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności

Argumenty stron

- 21 Na poparcie skargi skarżący podnosi jeden zarzut, będący zasadniczo zarzutem niezgodności z prawem ogłoszenia o konkursie, oparty na tym, że sporny warunek będący podstawą zaskarżonej decyzji naruszał z jednej strony art. 24a i art. 27 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), a z drugiej strony – zasadę równego traktowania.
- 22 Zdaniem skarżącego z art. 29 regulaminu pracowniczego wynika, że organizowane przez instytucję konkursy wewnętrzne są otwarte dla wszystkich osób zatrudnionych w tej instytucji, w tym dla członków personelu, a każde odstępstwo od tej zasady musi znajdować należyte uzasadnienie w świetle interesu służby.
- 23 W przypadku skarżącego nie podlega dyskusji, że w momencie zgłoszenia i rozpatrywania jego kandydatury w ramach konkursu wewnętrznego COM/02/AST/16 (AST 2) pozostawał on w służbie Komisji. Uważa on także, że byłby to pierwszy raz, gdy Komisja interpretowałaby ustanowiony dla kandydatów warunek „pozostawania w służbie instytucji” w ten sposób, że wymaga on pozostawania czynnym zawodowo (lub przebywania na jednym z rodzajów urlopu wskazanych w ogłoszeniu o konkursie) przez okres 12 miesięcy poprzedzających upływ terminu do dokonywania zgłoszeń do konkursu.
- 24 Wbrew temu, co stwierdził organ powołujący w decyzji z dnia 21 października 2016 r., sporny warunek nie pozwala zdaniem skarżącego na osiągnięcie założonego podwójnego celu, czyli po pierwsze, dysponowania wysoce wykwalifikowanym i natychmiast gotowym do wykonywania zadań personelem, a po drugie, uregulowania w interesie służby sytuacji członków personelu kontraktowego i tymczasowego, którzy pracują dla Komisji nieprzerwanie od dłuższego czasu.
- 25 W pierwszej kolejności skarżący uważa, że nie ma podstaw, by zakładać, że byłby on „mniej natychmiast gotowy do podjęcia pracy” niż inny pracownik, który skorzystał z dłuższego urlopu (na przykład urlopu wychowawczego lub urlopu na czas odbywania służby wojskowej), ale posiadał krótszy staż pracy w instytucji.
- 26 Sporny warunek narusza także zasadę równego traktowania, ponieważ bez uzasadnionego powodu kandydaci byli traktowani inaczej w zależności od rodzaju urlopu, na którym przebywali w okresie 12 miesięcy poprzedzających upływ terminu do dokonywania zgłoszeń w konkursie wewnętrznym COM/02/AST/16 (AST 2). Zdaniem skarżącego organ powołujący myli się, gdy twierdzi, że zasada ta była przestrzegana, ponieważ wszyscy kandydaci, którzy przebywali na urlopie z przyczyn osobistych lub na urlopie bezpłatnym, zostali potraktowani w ten sam sposób. Jednocześnie tej różnicy w traktowaniu nie można wyjaśnić tym, że w przeciwieństwie do pracowników, którzy skorzystali z urlopu z przyczyn osobistych, pracownicy, którzy przebywali na urlopie wychowawczym lub ze względów rodzinnych, pozostawali objęci wspólnym systemem ubezpieczenia zdrowotnego Unii Europejskiej i dalej nabywali prawa emerytalne.

- 27 Wreszcie skarżący nie zgadza się z twierdzeniem, że skorzystanie przez niego z urlopu stanowiło jego osobisty wybór, w żaden sposób niepowiązany z interesem służby. Po pierwsze, zgodnie z art. 17 WZIP taki urlop jest przyznawany wyłącznie wówczas, gdy jest on zgodny z interesem służby. Po drugie, ów urlop został mu przyznany w celu ułatwienia dalszego kształcenia zawodowego, które powinno zostać wzięte pod uwagę zgodnie z art. 24a regulaminu pracowniczego.
- 28 W drugiej kolejności skarżący uważa, że cel polegający na uregulowaniu sytuacji pracowników zatrudnionych w Komisji nie znajduje żadnego oparcia w ogłoszeniu o konkursie. Co więcej, owo ogłoszenie przewidywało w szczególności, że kandydaci powinni posiadać co najmniej 42, niekoniecznie następujące po sobie, miesiące stażu pracy.
- 29 Z powyższych względów sporny warunek narusza art. 24a i 27 regulaminu pracowniczego, ponieważ nie ma on związku z osiągnięciami członków personelu będących kandydatami w konkursie wewnętrznym COM/02/AST/16 (AST 2).
- 30 W każdym wypadku, zważywszy na krótki okres odbytego przez niego urlopu, skarżący podnosi, że sporny warunek wywołał nieproporcjonalne skutki w świetle zamierzonego celu ogłoszenia o konkursie.
- 31 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącego.

Ocena Sądu

- 32 Zgodnie z art. 24a regulaminu pracowniczego:

„Unia ułatwia dalsze kształcenie zawodowe, w zakresie, w jakim jest to zgodne z niezakłóconym funkcjonowaniem służby oraz z ich własnymi interesami.

Dalsze kształcenie zawodowe jest brane pod uwagę przy awansowaniu w ramach kariery zawodowej”.

- 33 Artykuł 27 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego stanowi:

„Przy naborze dąży się do pozyskania do służby urzędników spełniających najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości, rekrutowanych spośród obywateli państw członkowskich Unii z uwzględnieniem jak najszerzego zasięgu geograficznego. Żadne stanowiska nie mogą być rezerwowane dla obywateli któregośkolwiek państwa członkowskiego”.

- 34 W pierwszej kolejności należy przypomnieć ustanowione przez orzecznictwo zasady dotyczące warunków oraz sposobu przeprowadzania konkursów.
- 35 Po pierwsze, zasadniczą rolą ogłoszenia o konkursie jest dostarczenie zainteresowanym osobom możliwie najdokładniejszych informacji o charakterze warunków wymaganych do objęcia wskazanego w nim stanowiska, tak aby umożliwić im dokonanie oceny, czy powinny zgłosić swą kandydaturę (zob. wyrok z dnia 31 stycznia 2006 r., *Giulietti/Komisja*, T-293/03, EU:T:2006:37, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 36 Po drugie, instytucja dysponuje szerokim zakresem uznania w ustalaniu wymaganych do obsadzenia stanowiska kryteriów umiejętności oraz w określeniu – w zależności od tych kryteriów oraz od interesu służby – warunków oraz sposobu przeprowadzenia konkursu (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 października 2008 r., *Chetcuti/Komisja*, C-16/07 P, EU:C:2008:549, pkt 76, 77 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 31 stycznia 2006 r., *Giulietti/Komisja*, T-293/03, EU:T:2006:37, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 13 grudnia 2006 r., *Heus/Komisja*, T-173/05, EU:T:2006:392, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 37 Niemniej korzystanie z przysługującego instytucjom uznania w zakresie organizowania konkursów, a w szczególności w zakresie ustalania warunków dopuszczenia, musi pozostawać w zgodzie z bezwzględnie obowiązującymi przepisami art. 27 akapit pierwszy i art. 29 ust. 1 regulaminu pracowniczego. Artykuł 27 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego określa w sposób bezwzględnie wiążący cel wszystkich postępowań w zakresie naboru, a art. 29 ust. 1 regulaminu pracowniczego określa ramy dla procedur, których to ram należy przestrzegać przy obsadzeniu wakujących stanowisk. W konsekwencji wykonywanie tego uprawnienia powinno zawsze zależeć od wymogów, z jakimi wiąże się podlegające obsadzeniu stanowisko, a w ujęciu bardziej ogólnym – od interesu służby (zob. wyrok z dnia 13 grudnia 2006 r., Heus/Komisja, T-173/05, EU:T:2006:392, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. także podobnie wyrok z dnia 17 listopada 2009 r., Di Prospero/Komisja, F-99/08, EU:F:2009:153, pkt 28, 29 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 38 Jeżeli chodzi konkretnie o warunki ograniczające możliwość zgłoszenia kandydatów do konkursu, to chociaż mogą one oczywiście ograniczać możliwości rekrutowania przez instytucję najlepszych kandydatów w rozumieniu art. 27 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego, to z powyższego nie wynika jednak, że każdy warunek wiążący się z takim ograniczeniem jest sprzeczny ze wspomnianym artykułem. Uprawnienia dyskrecjonalne administracji w zakresie organizowania konkursów, a bardziej ogólnie interes służby dają bowiem instytucji prawo określenia warunków, jakie uzna za stosowne i które, ograniczając dostęp kandydatów do konkursu, a zatem siłą rzeczy liczbę zgłoszonych kandydatów, nie wiążą się jednak z ryzykiem nieosiągnięcia celu zapewnienia zgłoszenia kandydatów spełniających najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości w rozumieniu art. 27 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego (zob. podobnie wyrok z dnia 17 listopada 2009 r., Di Prospero/Komisja, F-99/08, EU:F:2009:153, pkt 30).
- 39 W tym względzie, jak twierdzi też Komisja, w orzecznictwie stwierdzono już, że nie istnieje żaden obowiązek dopuszczenia do konkursu wewnętrznego danej instytucji wszystkich osób pozostających w jej służbie. Taki obowiązek naruszałby bowiem przyznany tej instytucji szeroki zakres uznania (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 października 2008 r., Chetcuti/Komisja, C-16/07 P, EU:C:2008:549, pkt 70–76; z dnia 24 września 2009 r., Brown/Komisja, F-37/05, EU:F:2009:121, pkt 68). Pracownikom i urzędnikom danej instytucji nie przysługuje jakiegokolwiek absolutne prawo do udziału w konkursie wewnętrznym organizowanym dla tej instytucji (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 marca 1997 r., de Kerros i Kohn-Berge/Komisja, T-40/96 i T-55/96, EU:T:1997:28, pkt 39; z dnia 8 listopada 2006 r., Chetcuti/Komisja, T-357/04, EU:T:2006:339, pkt 42).
- 40 Za sprzeczne z art. 27 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego są zatem uważane jedynie te warunki ograniczające dostęp kandydatów do konkursów, które wiążą się z ryzykiem nieosiągnięcia celu zapewnienia zgłoszenia kandydatów spełniających najwyższe wymogi (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 marca 1997 r., de Kerros i Kohn-Berge/Komisja, T-40/96 i T-55/96, EU:T:1997:28, pkt 40; z dnia 17 listopada 2009 r., Di Prospero/Komisja, F-99/08, EU:F:2009:153, pkt 32).
- 41 Po trzecie, należy przypomnieć, że zważywszy na przyznany instytucjom szeroki zakres uznania w tej dziedzinie, sprawowana przez Sąd kontrola poszanowania interesu służby winna ograniczać się do zbadania, czy instytucja utrzymała się w rozsądnych, niepodlegających krytyce granicach i czy nie skorzystała ze swego uznania w sposób ewidentnie błędny (zob. podobnie wyrok z dnia 19 czerwca 2015 r., Z/Trybunał Sprawiedliwości, T-88/13 P, EU:T:2015:393, pkt 106).
- 42 W drugiej kolejności należy także przypomnieć, w jakich okolicznościach instytucje mogą wymagać od kandydatów w konkursie wewnętrznym, by wykazali oni długość stażu pracy.
- 43 W tym względzie zostało już orzeczone, że wymóg określonej liczby lat stażu pracy w danej instytucji stanowi odpowiedni środek, aby upewnić się, że urzędnicy będą spełniać najwyższe wymogi, o których mowa w art. 27 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego, a zatem aby zadbać o interes służby. Wykazanie się określonym stażem pracy, a tym samym również znaczącym doświadczeniem

w instytucjach Unii Europejskiej, stanowi „pewną oznakę” posiadania wyżej wskazanych kwalifikacji (zob. podobnie wyrok z dnia 13 grudnia 2006 r., Heus/Komisja, T-173/05, EU:T:2006:392, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 44 Taki warunek w zakresie stażu pracy umożliwia zapewnienie, że osoby dopuszczone do konkursu wewnętrznego podlegały przez określony czas systemowi mającemu zastosowanie do personelu administracyjnego instytucji, w szczególności przepisom dotyczącym oceny i przepisom dyscyplinarnym, oraz że wykazały się one pozytywnie na tym gruncie. Procedura naboru zapewnia zatem instytucji, że w konkursie będą brali udział urzędnicy spełniający najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości, tak jak zostały one ocenione przez same instytucje (zob. podobnie wyrok z dnia 13 grudnia 2006 r., Heus/Komisja, T-173/05, EU:T:2006:392, pkt 41).
- 45 Tak więc w orzecznictwie dopuszczono już warunek wykazania się stażem pracy w danej instytucji wynoszącym 3 lata (wyroki: z dnia 6 marca 1997 r., de Kerros i Kohn-Berge/Komisja, T-40/96 i T-55/96, EU:T:1997:28, pkt 47; z dnia 17 listopada 2009 r., Di Prospero/Komisja, F-99/08, EU:F:2009:153, pkt 31), 5 lat (wyrok z dnia 13 grudnia 2006 r., Heus/Komisja, T-173/05, EU:T:2006:392, pkt 38, 40, 42) i 10 lat (wyrok z dnia 21 listopada 2000 r., Carrasco Benítez/Komisja, T-214/99, EU:T:2000:272, pkt 56, 61), ponieważ w tych sprawach dana instytucja skorzystała z szerokiego zakresu uznania, przy jednoczesnym poszanowaniu interesu służby.
- 46 Natomiast dodatkowy warunek polegający na wymaganiu, poza określonym stażem pracy w danej instytucji, by kandydujący urzędnicy lub pracownicy pozostawali w służbie instytucji nieprzerwanie przez okres określony w tym warunku dotyczącym stażu pracy, może skutkować wyłączeniem z konkursu wewnętrznego urzędników lub pracowników wykazujących się stażem pracy w tej instytucji równym lub dłuższym stażowi pracy wymaganemu w ramach tego warunku. Wynika stąd, że w braku przedstawienia przez instytucję właściwego uzasadnienia, taki wymóg należy uznać za niezgodny z prawem (zob. podobnie wyrok z dnia 6 marca 1997 r., de Kerros i Kohn-Berge/Komisja, T-40/96 i T-55/96, EU:T:1997:28, pkt 48–54).
- 47 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że w tytule III, zatytułowanym „Kryteria dopuszczalności”, art. 2.1 lit. a) i b) ogłoszenia o konkursie w odniesieniu do statusu administracyjnego wymagał od kandydatów nie tylko, by posiadali oni co najmniej 42, niekoniecznie następujące po sobie, miesiące stażu pracy w instytucji, ale także by ostatnie 12 miesięcy poprzedzających upływ terminu dokonywania zgłoszeń elektronicznych przepracowali oni w Komisji, przy czym w okresie tych 12 miesięcy posiadali status kadrowy czynnego zatrudnienia, urlopu na czas odbywania służby wojskowej, urlopu rodzicielskiego lub urlopu ze względów rodzinnych, oddelegowania w interesie służby lub oddelegowania na wniosek na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy.
- 48 Okazuje się zatem, że w ogłoszeniu o konkursie ustanowiono wymóg, by w okresie 12 miesięcy poprzedzających upływ terminu dokonywania zgłoszeń elektronicznych kandydaci byli zatrudnieni w Komisji w sposób nieprzerwany i posiadali status kadrowy wskazany w pkt 47 powyżej, który nie obejmuje w szczególności urlopu z przyczyn osobistych.
- 49 Należy stwierdzić, że sporny warunek może skutkować wyłączeniem z konkursów wewnętrznych, których dotyczyło to ogłoszenie o konkursie, niektórych urzędników lub pracowników wykazujących się wymaganym w tym ogłoszeniu co najmniej 42-miesięcznym stażem pracy w instytucji tylko z tego względu, że nie pozostawali oni w służbie Komisji w sposób nieprzerwany w okresie 12 miesięcy poprzedzających upływ terminu do dokonywania zgłoszeń elektronicznych, na przykład z tego powodu, że skorzystali oni choćby z krótkotrwałego urlopu z przyczyn osobistych. W takiej sytuacji znajduje się zresztą skarżący, który wykazuje się 69-miesięcznym stażem pracy w instytucji, jednak skorzystał z dwumiesięcznego urlopu z przyczyn osobistych w okresie 12 miesięcy poprzedzających upływ terminu dokonywania zgłoszeń elektronicznych.

- 50 Tymczasem w uzasadnieniu spornego warunku Komisja ograniczyła się do wskazania, że ma on na celu zapewnienie naboru urzędników nie tylko wyróżniających się i wysoce wykwalifikowanych, ale także natychmiast gotowych do wykonywania zadań dzięki zdobytemu doświadczeniu. W tym względzie prawdą jest, że powyższy cel został wyraźnie wskazany w tytule „Ramy ogólne” ogłoszenia o konkursie. Niemniej jednak Komisja nie wskazała żadnej szczególnej okoliczności związanej z charakterystyką podlegających obsadzeniu stanowisk, która ukazywałaby, że wyłącznie pracownicy pozostający w służbie Komisji w sposób nieprzerwany przez okres 12 miesięcy poprzedzających termin dokonywania zgłoszeń elektronicznych byli natychmiast gotowi do wykonywania zadań, i uzasadniałaby w konsekwencji wykluczenie ze spornego konkursu wewnętrznych pracowników, którzy nie pozostawali w służbie Komisji w sposób nieprzerwany w tym okresie, w szczególności z tego powodu, że skorzystali z urlopu z przyczyn osobistych, mimo że wykazują się wymaganym co najmniej 42-miesięcznym stażem pracy w instytucji.
- 51 W tych okolicznościach należy uznać, że wprowadzając do ogłoszenia o konkursie warunek, uzupełniający względem warunku dotyczącego stażu pracy w instytucji, zgodnie z którym kandydaci musieli pozostawać w służbie Komisji w sposób nieprzerwany przez okres 12 miesięcy poprzedzających upływ terminu dokonywania zgłoszeń elektronicznych, Komisja skorzystała z przysługującego jej uznania w sposób ewidentnie błędny.
- 52 W żadnym wypadku nie można wywodzić, że pracownik ma wyższe kwalifikacje lub jest bardziej gotów natychmiast przystąpić do wykonywania zadań niż inny pracownik tylko z tego, że pracownicy ci skorzystali z różnego rodzaju urlopu. Powyższy wniosek nasuwa się tym bardziej, że sporny warunek prowadzi paradoksalnie do wykluczenia niektórych pracowników, na przykład skarżącego, nawet jeśli ze względu na krótkotrwałość ich urlopu w okresie tych ostatnich 12 miesięcy pozostawali oni czynni w służbie Komisji przez czas dłuższy niż inni pracownicy, którzy jednak zostali dopuszczeni do zgłoszenia kandydatur w przedmiotowym konkursie wewnętrznym. Stwierdzenie to przeczy, co więcej, twierdzeniu Komisji, która w odpowiedzi na pytanie Sądu zadane na piśmie wskazała, że rzeczony warunek dawał szansę na mianowanie pracownikom, którzy wykazali, że na nie zasługują, poprzez swoją pracę i faktyczne wyniki, a którzy mogli zostać ocenieni niedawno, czyli w sposób możliwie najbardziej wiarygodny.
- 53 Wykluczenie pracowników, którzy skorzystali z urlopu z przyczyn osobistych, nie jest zatem uzasadnione ani w świetle zamierzonych celów, ani w świetle art. 27 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego.
- 54 Wniosku tego nie podważa podnoszone przez Komisję na rozprawie ryzyko, że do naruszenia zasady niedyskryminacji doszłoby wówczas, gdyby odmiennie kryteria dopuszczalności określono w zależności od tego, czy dani pracownicy są członkami personelu kontraktowego, czy tymczasowego.
- 55 W tym względzie, wbrew temu, co utrzymywała Komisja w odpowiedzi na pytanie Sądu zadane na piśmie, nie ma znaczenia, że chodzi tu o pierwsze konkursy wewnętrzne otwarte dla członków personelu kontraktowego po zmianie regulaminu pracowniczego w 2013 r., a co za tym idzie – że nie istniała odmienna wcześniejsza praktyka. Wskazany element jest tym mniej istotny, że w niniejszej sprawie skarżący nie był członkiem personelu kontraktowego, tylko członkiem personelu tymczasowego. Ponadto i w każdym wypadku Komisja może zrównać kryteria dopuszczalności obowiązujące dla członków personelu kontraktowego z kryteriami obowiązującymi dla członków personelu tymczasowego, zgodnie z zasadami ustanowionymi w orzecznictwie.
- 56 Zważywszy na ogół powyższych elementów i bez potrzeby wypowiedania się w przedmiocie ewentualnego naruszenia art. 24a regulaminu pracowniczego lub zasady równego traktowania należy uwzględnić zarzut niezgodności z prawem w zakresie, w jakim sporny warunek narusza art. 27 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego, a w konsekwencji stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie roszczeń odszkodowawczych

- 57 Ponieważ stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji nie może zdaniem skarżącego wystarczyć do naprawienia doznanej przez niego krzywdy, wnosi on do Sądu o zasądzenie od Komisji na jego rzecz zapłaty kwoty 5000 EUR. Komisja odpowiada, że wobec braku niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji powyższe żądanie, podniesione po raz pierwszy przed Sądem, podlega oddaleniu. W każdym wypadku, nawet gdyby decyzja ta była niezgodna z prawem, stwierdzenie jej nieważności będzie wystarczające do naprawienia wyrządzonej jakoby krzywdy.
- 58 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem stwierdzenie nieważności aktu obciążonego wadą niezgodności z prawem może samo w sobie stanowić stosowne i co do zasady wystarczające naprawienie każdej krzywdy, jaką taki akt mógł spowodować (wyrok z dnia 9 listopada 2004 r., Montalto/Rada, T-116/03, EU:T:2004:325, pkt 127; zob. również podobnie wyrok z dnia 9 lipca 1987 r., Hochbaum i Rawes/Komisja, 44/85, 77/85, 294/85 i 295/85, EU:C:1987:348, pkt 22).
- 59 Stwierdzenie nieważności aktu obciążonego wadą niezgodności z prawem nie może jednak stanowić samo w sobie stosownego naprawienia krzywdy, jeżeli po pierwsze, zaskarżony akt zawiera wyraźnie negatywną ocenę potencjału strony skarżącej, która może zostać zraniona (zob. podobnie wyroki z dnia 7 lutego 1990 r., Culin/Komisja, C-343/87, EU:C:1990:49, pkt 27–29; z dnia 23 marca 2000 r., Rudolph/Komisja, T-197/98, EU:T:2000:86, pkt 98; z dnia 13 grudnia 2005 r., Cwik/Komisja, T-155/03, T-157/03 i T-331/03, EU:T:2005:447, pkt 205, 206), a po drugie, strona skarżąca wykáže, że doznała krzywdy dającej się oddzielić od niezgodności z prawem, której nie można w całości naprawić w drodze stwierdzenia nieważności aktu (wyroki: z dnia 6 czerwca 2006 r., Girardot/Komisja, T-10/02, EU:T:2006:148, pkt 131; z dnia 19 listopada 2009 r., Michail/Komisja, T-49/08 P, EU:T:2009:456, pkt 88).
- 60 W niniejszej sprawie skarżący twierdzi, że doznana przez niego krzywda wynika z niezdolności zapewnienia mu przez Komisję warunków identycznych z warunkami, w jakich powinien być zostać przeprowadzony sporny konkurs, aby mogły zostać zagwarantowane równość traktowania wszystkich kandydatów i obiektywizm oceny.
- 61 Należy stwierdzić, że po pierwsze, skarżący nie zarzuca Komisji dokonania negatywnej oceny jego potencjału, która mogłaby go zranić, a po drugie, nie wykazuje on, że doznał krzywdy dającej się oddzielić od niezgodności z prawem stanowiącej podstawę stwierdzenia nieważności.
- 62 W tych okolicznościach i na podstawie orzecznictwa przypomnianego w pkt 58 i 59 powyżej Sąd uważa, że wszelka krzywda, jakiej skarżący mógł doznać z powodu niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji, zostaje w sposób stosowny i wystarczający naprawiona poprzez stwierdzenie nieważności tego aktu. Żądania odszkodowawcze podlegają zatem oddaleniu.
- 63 Z całości powyższych rozważań wynika, że skargę należy uwzględnić w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, a w pozostałym zakresie – oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 64 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała niniejszą sprawę, zgodnie z żądaniami skarżącego należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (dziewiąta izba),

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji komisji konkursowej konkursu wewnętrznego COM/02/AST/16 (AST 2) dotyczącej odrzucenia kandydatury RS.**
- 2) **W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**
- 3) **Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Gervasoni

Kowalik-Bańczyk

Mac Eochaidh

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 12 września 2018 r.

Podpisy